

REPUBLIKA SLOVENIJA INFORMACIJSKI POOBlašČENEC		
Prejeto: 17-05-2011	Sig. znak: <i>MS</i>	
V vrednost:	Vredn.:	Priloge:
Šifra zadeve: <i>090-91/2010/62</i>		

I U 1594/2010-15

S O D B A

V I M E N U L J U D S T V A

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom višje sodnice Liljane Polanec, ob sodelovanju višje sodnice svétnice mag. Darinke Dekleva Marguč in višje sodnice Agate Zavašnik kot članic senata ter Petre Zidar kot zapisnikarice, v upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka Gorenjska banka d.d., Kranj, ki jo po pooblastilu predsednika uprave Gorazda Trčka zastopajo proti toženi
stranki Republiki Sloveniji, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, zaradi dostopa do informacij javnega značaja, o tožbi tožeče stranke zoper odločbo tožene stranke št. 090-91/2010/42 z dne 30. 9. 2010, na nejavni seji dne 20. 4. 2011

o d l o č i l o :

1. Tožbi se ugodi in se odločba Informacijskega pooblaščenca št. 090-91/2010/42 z dne 30. 9. 2010 odpravi ter zadeva vrne toženi stranki v ponoven postopek.
2. Tožena stranka je dolžna tožeci stranki povrniti stroške upravnega spora v višini 80,00 EUR v roku 15 dni skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od poteka paricijskega roka do plačila.

O b r a z l o ž i t e v :

Tožena stranka je z izpodbijano odločbo ugodila pritožbi prosilca in odpravila navedeno odločbo Ministrstva za finance Republike Slovenije (v nadaljevanju: organ oziroma zavezanec) ter mu naložila, da v določenem roku posreduje pritožniku v obliki fotokopije ali poskenirane na njegov elektronski naslov v nadaljevanju naštete dokumente, in sicer sedemnajst dvostranskih pogodb o poslovnem sodelovanju, ki so jih z organom sklenile v nadaljevanju naštete banke, med njimi tudi tožnica, skupaj z vsemi konfirmacijami o sklenjenih poslih za depozite in likvidnostne kredite z vsemi naštetimi bankami v obdobju od 1. 2. 2009 do 31. 1. 2010, v preostalem delu pa je zahtevo prosilca zavrnila ter hkrati odločila, da v postopku reševanja pritožbe niso nastali posebni stroški. V obrazložitvi tožena stranka povzema navedbe prosilca v vlogi z dne 18. 2. 2010 za dostop do informacij javnega značaja, o kateri je odločil organ z odločbo št. 090-4/2010/5 z dne 12. 4. 2010. Zahtevo prosilca je organ zavrnil ter mu pojasnil, da mu ne more razkriti višine plasmaja depozitov EZR države po bankah in obrestnih mer za posamezni depozit, temveč le skupni obseg, povprečne ročnosti, razpone obrestnih mer za določene ročnosti in druge splošne pogoje, ker so individualni podatki opredeljeni kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe. Poleg tega bi si država s takim razkritjem poslabšala svoj tržni položaj pri sklepanju novih poslov, saj bi

bile posamezne banke seznanjene s pogoji drugih bank. Nalaganje denarnih sredstev v obliki depozitov izvaja pri organu Zakladnica enotnega zakladniškega računa države, ki upravlja sredstva na enotnem zakladniškem računu države (EZR), v katerega so poleg državnega proračuna vključeni vsi neposredni in posredni proračunski uporabniki, Zavod za pokojninsko in invalidsko zavarovanje ter Zavod za zdravstveno zavarovanje RS. Zakladnica enotnega zakladniškega računa države ima z vsemi slovenskimi bankami, ki so bile za to zainteresirane, sklenjeno pogodbo o poslovnem sodelovanju, s katero so dogovorjeni splošni pogoji medsebojnega poslovanja na področju naložb, kot tudi zadolževanja EZR, kamor sodi tudi sistem izbora ponudb bank na razpisano avkcijo Zakladnice za depozit. Zakladnica upošteva maksimalno izpostavljenost do posamezne banke sprejme tiste ponudbe bank, ki so z vidika obrestne mere najugodnejše. Organ je vzpostavil sistem izračunavanja maksimalne izpostavljenosti do domačih poslovnih bank, na podlagi katerega tudi definira, kolikšen del razpoložljivih sredstev za naložbe lahko naloži v posamezno banko, da je tveganje enakomerno porazdeljeno, kar pomeni, da depoziti niso plasirani na podlagi sklepov ali odločb. Pri nalaganju depozitov v domače poslovne banke ne gre za denarno pomoč države, je pa država skušala v zaostrenih razmerah na finančnih trgih, na podlagi spremembe Zakona o javnih financah bankam zagotoviti vzdrževanje konstantnega obsega depozitov, ki bi se sicer zaradi neenakomernega gibanja denarnih tokov v določenih obdobjih znatno znižali. Prosilcu organ ne more posredovati kopij odločb in sklepov, na podlagi katerih naj bi bili odobreni depoziti in/ali posojila Republike Slovenije bankam in hranilnicam, registriranim v Republiki Sloveniji, ker ni bila izdana nobena odločba ali sklep v zvezi s tem, kar je predhodno prosilcu že pojasnil z dopisom in ker so podatki v pogodbah o poslovnem sodelovanju, sklenjenih v zvezi z depoziti opredeljeni kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe, kar je izjema po 2. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, na podlagi katere organ zavrne prosilcu dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe. Prosilcu pa ne more posredovati niti kopij dvostranskih pogodb o posojilih Republike Slovenije bankam in hranilnicam, ker le-tem Republika Slovenija ni dodelila nobenega posojila in torej tudi ni pogodb o posojilih. Prav tako prosilcu ne more posredovati kopij dokumentov, iz katerih je razvidno, po kakšnih obrestnih merah so bili odobreni depoziti in/ali posojila, in kateri posamezniki in/ali organizacije so neposredno sodelovali pri odločanju o dodeljevanju pomoči v obliki depozitov in posojil bankam in hranilnicam, ker pri plasiranju depozitov EZR države ne gre za oblastno ravnanje države, temveč za poslovno sodelovanje države in banke, ki se pogodbeno uredi, na podlagi opravljanja avkcije. Izbor ponudb bank se opravi upošteva maksimalno izpostavljenost do posamezne banke in najugodnejšo ponujeno obrestno mero, tako da je tveganje enakomerno razdeljeno. Pri plasiranju depozitov ne gre za pomoč bankam, v hranilnice pa država skladno z določili Zakona o javnih financah depozitov niti ne plasira. Konkretno obrestne mere po posameznih pogodbah o poslovnem sodelovanju države in bank so poslovna skrivnost in jih zato ni mogoče razkriti. Zoper odločitev organa je prosilec vložil pritožbo, ki jo tožena stranka povzema v nadaljevanju in ocenjuje, da je utemeljena. Ob sklicevanju na določilo 1. odstavka 4. člena ZDIJZ tožena stranka opredeljuje informacijo javnega značaja s tremi osnovnimi kriteriji, in sicer, da gre za informacijo, ki izvira iz delovnega področja organa, da organ z njo razpolaga in da se le-ta nahaja v materializirani obliki, v obliki dokumenta. Zato lahko organ v primeru, če z dokumentom ne razpolaga, zahtevo enostavno zavrne, ker dokumenta nima in se mu zato ni potrebno sklicevati na obstoj izjem, prav tako pa organ ni dolžan dokumentov zahtevati od drugih oseb ali organov. Prav tako ne predstavljajo informacije javnega značaja odgovori na vprašanja oziroma pojasnila ter razne obrazložitve, komentarji ali analize stanj, zato organi nimajo dolžnosti, da prosilcem odgovarjajo na vprašanja ter da dajejo pojasnila v zvezi z delovnim področjem organa, saj se na pojasnila in razlage načelo prostega dostopa iz 5. člena ZDIJZ ne razteza. V konkretnem primeru delovno področje organov opredeljuje 29. člen Zakona o državni upravi (ZDU-1, Uradni list RS, št. 113/05 in nadaljnji) ter zajema vse javno-pravne naloge, ki jih opravlja organ in tudi vse dejavnosti v zvezi z javno-pravnimi nalogami. Glede na to, da je prosilec zahteval dostop do podatkov, ki so v zvezi z depoziti in/ali posojili, ki jih je Republika

Slovenija odobrila bankam in hranilnicam, registriranim v Sloveniji, upošteva je določila Zakona o javnih financah (ZJF) zahteva prosilca nedvomno sodi v delo na področju organa. V zvezi z ugotovitvijo obstoja kriterija materializirane oblike je tožena stranka opravila ogled *in camera* v prostorih organa na podlagi 11. člena Zakona o informacijskem pooblaščenču (ZInfP), pri katerem je tožena stranka prevzela v spis pogodbo z aneksi z naključno banko in seznam bank. Za depozite je bilo v obdobju 12 mesecev, kot ga je časovno opredelil prosilec v svojem zahtevku, sklenjenih 477 poslov v domači valuti, od tega pri Banki Slovenije 23, postopek z likvidnostnimi krediti pa je smiselno identičen in teh poslov je bilo 254 v domači valuti, medtem ko je organ pojasnil, da gre pri kreditih zgolj za uravnavanje nihanja presežkov ter da je na podlagi ene avkcije lahko sklenjenih več poslov. V navedenem obdobju je bilo 100 avkcij depozitov in 100 avkcij kreditov. V spis je tožena stranka prevzela naključno izbrano konfirmacijo za depozit in naključno izbrano konfirmacijo za kredit, organ pa je opozoril glede izročeni pogodb na poslovno skrivnost, ker je že na podlagi Zakona o bančništvu (ZBan-1) dolžan varovati podatke bank o obrestnih merah in obsegu depozitov. Z razkritjem teh informacij bi država poslabšala svoj tržni položaj. Država je sicer v okviru EZR dolžna ravnati kot dober gospodar in upoštevati načela likvidnosti, varnosti in donosnosti. Pri tem je organ še pojasnil, da se javno objavlja povprečna obrestna mera, povprečni obseg depozitov, lahko tudi na določen dan, ne pa podatki po posameznih poslih, ki so sklenjeni na podlagi avkcij, kjer se avkcionira obrestna mera. Zaupnost podatkov o obrestnih merah ohranja konkurenčnost bank na trgu, varnost teh informacij pa je razvidna iz dejstva, da se pošiljanje listin in obvestil izvaja v obliki elektronskega sporočila z varnim elektronskim podpisom po posebnem zaščitenem programu. Samo določene osebe z geslom na svojem računalniku lahko odpirajo in gledajo te informacije, enako je tudi na strani bank. Organ je pri tem poudaril, da odločb in sklepov, ki jih zahteva prosilec, ni, saj zakladništvo sklepa obligacijsko-pravne posle in ne izdaja upravnih odločb, v danem primeru pa tudi ne gre za državno pomoč, saj država iz državnega proračuna v letu 2009 ni dajala posojil bankam. Depozit je zgolj plasiranje denarja za določen čas, za katerega država prejme dogovorjene obresti. Na podlagi pojasnil organa tožena stranka ugotavlja, da organ razpolaga s 17 dvostranskimi pogodbami z bankami in konfirmacijami: 477 ter 254, z Banko Slovenije pa je sklenjena posebna pogodba. Tožena stranka glede na navedeno ugotavlja, da organ dejansko ne razpolaga z odločbami in sklepi, na podlagi katerih bi bili odobreni depoziti in/ali posojila, niti ne razpolaga z dvostranskimi pogodbami o posojilih Republike Slovenije bankam in hranilnicam, kar pomeni, da v tem delu zahteve prosilca ni izpolnjen prvi pogoji z 1. odstavka 4. člena ZDIJZ, zato zaključuje, da zahtevi prosilca v tem delu ni mogoče ugoditi. Ker ostajajo predmet presoje zgolj pogodbe o poslovnem sodelovanju, ki jih ima Zakladnica enotnega zakladniškega računa države s 17-imi slovenskimi bankami, ki skupaj z aneksi ter konfirmacijami vsebujejo tudi informacije o obrestnih merah ter se je organ v tej zvezi skliceval na obstoj poslovne skrivnosti kot izjeme iz 2. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, je tožena stranka pozvala organ in našete banke kot stranske udeležence v postopku k odgovoru na vprašanje, ali štejejo seznam bank, s katerimi je organ sklenil pogodbo o poslovnem sodelovanju za poslovno skrivnost, vendar tega ni uveljavljal niti organ niti stranski udeleženci, ki jim je tožena stranka omogočila udeležbo v postopku ter da se izjasnijo o tem, ali prijavljajo stransko udeležbo oziroma ali zahtevane informacije za njih predstavljajo poslovno skrivnost. Njihove navedbe v nadaljevanju obrazložitve povzema tožena stranka ter izpostavlja, da so, razen Deželne banke Slovenije d.d. in Hypo Alpe-Adria bank d.d. ter Raiffeisen banke d.d., vse priglasile stransko udeležbo in zatrjevale, razen Banke Celje d.d., obstoj poslovne skrivnosti za informacije, ki so predmet zahteve. Ker se je tudi organ v sporni prvostopni odločbi glede informacij, ki so predmet presoje tožene stranke, skliceval na poslovno skrivnost, je tožena stranka to vprašanje presojala ob upoštevanju določila 2. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ in po vpogledu navedenih pogodb ugotovila, da ti dokumenti ne nosijo vidne oznake poslovna skrivnost. Prav tako niso vidno označene kot poslovna skrivnost konfirmacije o sklenjenih poslih za depozite in likvidnostne kredite. Ker je poslovna skrivnost, ki po 2. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ lahko predstavlja izjemo, vezana zgolj na Zakon o gospodarskih družbah (ZGD-1) je v nadaljevanju svojo presojo oprla na 1. odstavek 3. člena

ZGD-1. Ta jasno določa, da je ta institut varstva konkurenčne prednosti namenjen gospodarskim družbam, ki so na podlagi ZGD-1 pravne osebe, ki s pomočjo instituta poslovne skrivnosti, urejenega v 39. členu ZGD-1, varujejo podatke, ki za njih pomenijo konkurenčno prednost v kakršnemkoli pogledu. Zato organ, ki sodi v izvršilno vejo oblasti, zagotovo ne sodi med gospodarske subjekte po ZGD-1, zato se tudi ne more sklicevati na institut poslovne skrivnosti za dokumente, ki so izdelani v okviru opravljanja njegovih javno-pravnih nalog. Ker pa gre v obravnavanem primeru za obligacijsko pravno pogodbo z bankami, ki delujejo na trgu, je organ v skladu z 2. odstavkom 40. člena ZGD-1 zavezan varovati poslovne skrivnosti bank. Na tej podlagi je tožena stranka presojala, ali so stranski udeleženci za zahtevane informacije izkazali obstoj poslovne skrivnosti, ki jih je tudi organ kot pogodbeni stranka zavezan varovati. Ob upoštevanju opredelitve poslovne skrivnosti po določilu 1. odstavka 39. člena ZGD-1, zlasti pa po določilu 2. odstavka 39. člena ZGD-1, po katerem se za poslovno skrivnost štejejo tudi podatki, ki kot taki niso določeni s sklepom družbe, pa je očitno, da bi nastala občutna škoda, če bi zanje izvedela nepooblaščen oseba, tožena stranka ugotavlja, da ZGD-1 loči dva kriterija, in sicer subjektivnega in objektivnega, glede na to, na kakšni podlagi je prepovedano razkritje poslovne skrivnosti. Subjektivni kriterij se odraža v tem, da upravičenec sam, s svojim aktom in s svojo voljo označi podatek kot zaupen in prepove njegovo neupravičeno sporočanje. Taka odredba je lahko dana v splošnem aktu, kot je na primer Pravilnik o poslovni skrivnosti, lahko pa je tudi posamična, vendar mora biti zaradi določenosti in preprečevanja nejasnosti pisna, z njo pa morajo biti seznanjene osebe, ki so dolžne podatek varovati. S pisnim sklepom mora družba določiti tudi način varovanja poslovne skrivnosti in odgovornost oseb, ki so dolžne varovati poslovno skrivnost (1. odstavek 40. člena ZGD-1). Tem kriterijem tožena stranka dodaja zahtevo, ki velja za vse normativne akte, in sicer prepoved povratne veljave, kar pomeni, da so lahko kršitve poslovne skrivnosti samo tista dejanja, ki so bila kot taka določena že v času, ko je odredba veljala. V zvezi z objektivnim kriterijem pa tožena stranka izpostavlja, da je potreba po varstvu očitna, kar pomeni, da je ali bi lahko bilo vsaki povprečni osebi jasno, da podatek mora biti zaupen že po svoji vsebini. Predmet poslovne skrivnosti so tako lahko samo podatki, ki pomenijo konkurenčno prednost družbe v kakršnemkoli pogledu in katerih sporočanje neupravičeni osebi bi škodilo konkurenčnemu položaju družbe, ne morejo pa biti kot poslovna skrivnost zajeti podatki, ki ne vplivajo na tržni konkurenčni položaj. Glede dokaznega bremena o obstoju poslovne skrivnosti tožena stranka meni, da je po 2. odstavku 39. člena ZGD-1 primarno na gospodarski družbi, katere podatki naj bi se s poslovno skrivnostjo varovali in ki ima vsa ustrezna znanja in izkušnje o trgu, na katerem deluje ter natančno ve, kaj in kako ter zakaj bi lahko vplivalo na njen konkurenčni položaj, pri čemer se tožena stranka sklicuje na stališča sodne prakse v sodbah Upravnega sodišča št. U 32/2008 z dne 8. 10. 2008 in U 284/2008 z dne 27. 5. 2009. V nadaljevanju med drugim povzema navedbe tožeče stranke v njeni vlogi z dne 14. 9. 2010, da zahtevana pogodba ureja način in pogoje sklepanja in izpolnjevanja pogodb o nočnih depozitih, vezanih depozitih in likvidnostnih kreditih, konfirmacij o sklenjenih poslih vezave depozitov med banko in organom, ki vsebujejo med drugim tudi podatke o zneskih vezav in višine obrestne mere, kar pomeni obstoj izjeme po 2. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, saj navedeno pomeni obstoj poslovne skrivnosti v skladu z 12. točko 4. odstavka 2. člena Pravilnika o varovanju poslovne skrivnosti, zaščiti in varstvu podatkov, dokumentov in opreme za delo s podatki (v nadaljevanju: Pravilnik). To določilo kot poslovna skrivnost določa tudi dokumente in podatke o obveznostih in terjatvah banke, ki jih vodi banka v knjigovodskih in drugih evidencah. Iz naslova sklenjenih depozitov ima tožeča stranka kot banka obveznost do deponenta RS, Ministrstvo za finance, to je obveznost vračila deponiranih denarnih sredstev. Svoji vlogi je tožeča stranka priložila tudi navedeni Pravilnik z dne 7. 12. 1993 z nadaljnjimi spremembami. V nadaljevanju tožena stranka izpostavlja, da dokumenti, ki jih je zahteval prosilec, v času vložitve zahteve niso bili označeni kot poslovna skrivnost, prav tako pa tudi organ ni razpolagal s sklepi oziroma pravilniki o varovanju poslovnih skrivnosti, na katere se stranski udeleženci sklicujejo, saj namreč noben od stranskih udeležencev ni izkazal, da bi bil ustrezen akt o varovanju poslovne skrivnosti v smislu 1. odstavka 39. člena ZGD-1 predložen organu zaradi varovanja informacij, ki so predmet zahteve

prosilca. Na tej podlagi tožena stranka zaključuje, da zahtevane informacije niso bile varovane v skladu s 1. odstavkom 39. člena ZGD-1, saj banka ne more pričakovati od organa, da bo take informacije na tak način obravnaval, če hkrati z informacijo sočasno organu ne posreduje akta o varovanju poslovne skrivnosti, četudi z njim sicer razpolaga, saj po mnenju tožene stranke subjektivni kriterij zahteva primarno aktivno ravnanje od tistega, čigar poslovna skrivnost se varuje in v tem smislu poleg sprejetja pisnega sklepa in določitve pogojev, na kakšen način naj bi družba varovala poslovno skrivnost, seznan s tem tudi organ, šele nato pa lahko sledi dolžnost organa po varovanju tako določene poslovne skrivnosti. Na podlagi navedenega tožena stranka zaključuje, da dokumentov, ki so predmet zahteve, ni mogoče šteti za poslovno skrivnost stranskih udeležencev v skladu s 1. odstavkom 39. člena ZGD-1. Kljub temu pa je upošteva 2. odstavek 247. člena ZUP ugotavljala, ali dokumenti prestanejo škodni test poslovne skrivnosti po določilu 2. odstavka 39. člena ZGD-1, po objektivnem kriteriju, po katerem se postavlja vprašanje, ali bi razkritje zahtevanih podatkov povzročilo stranskim udeležencem občutno škodo. Ker gre za bančni posel, ki ga sklepa država z bankami v okviru upravljanja z denarnimi sredstvi sistema EZR tožena stranka izpostavlja, da pri tem z depoziti država obstoječa sredstva oplemeniti, v primeru likvidnostnih kreditov pa mora za ta sredstva plačati ter je v teh primerih mogoče ugotoviti, ali ravna gospodarno samo tako, da je upravljanje s temi sredstvi transparentno. Ker je v pogodbi določeno, da se posli sklepajo na avkcijski način, navedeno pomeni, da se konkretni posel sklene s tisto banko, ki je ponudila najboljše pogoje. Tako je v fazi sklepanja konkretnega posla podatek o obrestni meri zagotovo poslovna skrivnost banke, saj konkurira na trgu, vendar potem, ko je posel že sklenjen, razkritje pogojev oziroma obrestne mere ne more poslabšati njenega konkurenčnega položaja, saj je bančni posel že sklenila. Ker je prosilec želel podatke za nazaj, to po mnenju tožene stranke pomeni, da zahtevane informacije ne morejo vplivati na tržni položaj bank v smislu, da bi jim nastala občutna škoda, saj obstoj poslovne skrivnosti ni konstanta, temveč se spreminja glede na dane razmere. Dejstvo, da so banke državi za določen znesek ponudile določene pogoje, ne pomeni, da bodo takšne pogoje banke ponudile tudi pri morebitnem naslednjem poslu, saj se vrednost denarja vsakodnevno spreminja in je odvisna od številnih finančnih kazalnikov. Pomembno pa je tudi dejstvo, da so v obravnavanem primeru predmet presoje bančni posli, sklenjeni z državo in da gre za razpolaganje z denarjem vseh davkoplacevalcev, zato ne gre za običajen bančni posel, ki jih z bankami sklepajo pravne in fizične osebe. Glede dolžnosti varovanja zaupnih podatkov, na katero so banke v okviru prigrasitve stranske udeležbe opozarjale, sklicujoč se na 214. in 215. člen ZBan-1 tožena stranka meni, da to v danem primeru ni relevantno, saj je pogodbeni stranka – država, znana in kot taka ne more imeti poslovnih skrivnosti, je pa v okviru pogodbenega razmerja z bankami dolžna varovati njihove poslovne skrivnosti. Zato so bile banke v okviru pritožbenega postopka pozvane, da zavarujejo svoje interese in pravice v smislu, ali bi razkritje zahtevanih podatkov poslabšalo njihov konkurenčni položaj, kar je v danem primeru bistveno vprašanje, in sicer ali bi bankam nastala občutna škoda, če bi bile zahtevane informacije prosto dostopne, česar po presoji tožene stranke banke niso uspele izkazati, medtem ko organ kot pogodbeni stranka lahko s svojimi podatki prosto razpolaga. Po oceni tožene stranke so banke neutemeljeno izenačevale dva instituta, in sicer varovanje zaupnih podatkov strank s poslovno skrivnostjo, ki ju sicer ni mogoče enačiti, čeprav lahko pride do prepletanja v primeru, če bi banke podatke o stranki opredelile kot svojo poslovno skrivnost, kar pa v danem primeru zaradi specifičnosti zadeve ni mogoče, niti banke tega niso zatrjevale. Tožena stranka zaključuje, da banke kot stranske udeleženke v pritožbenem postopku niso izkazale občutne škode, ki bi z razkritjem zahtevanih informacij nastala navedenim bankam, njihovo sklicevanje na varovanje zaupnih podatkov strank pa ni mogoče enačiti s poslovno skrivnostjo, s katero se varuje konkurenčna prednost bank. Glede argumenta, da bi razkritje obrestnih mer poslabšalo tržni položaj banke pa tožena stranka meni, da je to možno le v trenutku, ko se posel na podlagi avkcije sklepa, ne pa v fazi, ko je posel že sklenjen, kar je v danem primeru predmet presoje. Nadalje meni, da ni mogoče slediti argumentom, da bi dostop do informacij, ki so predmet presoje, pomenil vpogled v politiko poslovanja obrestnih mer, zaradi česar bi banke izgubile določeno konkurenčno prednost in bi jim posledično nastala občutna škoda zaradi pritiska

na višino obrestnih mer, znižanje obrestne marže in izgube komitentov. Tožena stranka izpostavlja, da so predmet presoje samo konkretni že sklenjeni posli, ki izkazujejo konkretno obrestno mero in ne razkrivajo politike poslovanja, ki je narekovala odločitev o konkretni višini obrestne mere. Kakšna je vrednost oziroma cena denarja v določenem trenutku na trgu za posamezno banko in se odraža v obrestni meri, pa je poslovna in strokovna odločitev banke. Da banka sploh lahko konkurira na trgu in sklepa bančne posle, mora biti obrestna mera izražena in dostopna javnosti, zato po oceni tožene stranke ne more predstavljati poslovne skrivnosti, ampak je zgolj odraz poslovne odločitve za kakšno ceno je banka v okviru določenega poslovnega razmerja pripravljena dati kredit oziroma sprejeti depozit. Z razkritjem tega podatka nikakor ne more nastati bankam občutna škoda, saj je slednje pogoj, da banka sploh deluje na trgu. Tožena stranka izpostavlja, da za poslovno skrivnost banke prav tako ni mogoče šteti koliko denarja je država deponirala oziroma v kakšni višini se država zadolžuje in za kakšno ceno, ker so takšni podatki z vidika bank zaupni podatki strank, vendar z vidika organa takšni podatki izkazujejo, kako država razpolaga z denarjem vseh davkoplačevalcev. Tožena stranka zaključuje, da z razkritjem zahtevanih informacij bankam ne bi nastala občutna škoda, če bi zanje izvedela nepooblaščen oseb, zato podatki o zahtevanem dokumentu ne morejo predstavljati poslovne skrivnosti bank niti v smislu 2. odstavka 39. člena ZGD-1, niti ni podana izjema iz 2. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ oziroma nobena izmed izjem iz 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, pač pa so v tem primeru izražene okoliščine, ki so v prid interesu javnosti, saj je po prepričanju tožene stranke potrebno, da je postopek razpolaganja s premoženjem države transparenten, pregleden, kar lahko pripelje do zaupanja v gospodarno ravnanje z državnim premoženjem. Tožena stranka se je pri odločitvi oprla na 1. odstavek 252. člena ZUP, ker je presodila, da je organ pri odločanju na prvi stopnji napačno uporabil materialno pravo, zato je njegovo odločbo odpravila in sama rešila zadevo.

V tožbi tožeča stranka izpostavlja, da izpodbijana odločba krši njeno pravico do varovanja njene poslovne skrivnosti, saj je sama tožeča stranka, in ne tožena stranka, tista, ki je opravičena opredeliti določen podatek za svojo poslovno skrivnost v smislu 39. člena ZGD-1. Poudarja, da bi imela izpodbijana odločba za posledico razkritje obrestnih mer, ki jih je tožeča stranka kot posamičen gospodarski subjekt dosegla v kreditnih in depozitnih poslih z državo, drugim posamičnim subjektom, ki niso nastopali v oblastveni vlogi. Tako razkritje pa ima za stranko bistveno škodljive posledice in neutemeljeno posega v njen položaj gospodarskega subjekta, saj je najpomembnejši del bančnih prihodkov ustvarjen z obrestnimi maržami oziroma razlikami, ki jih banka ustvari med lastnimi viri na eni strani in plasmaji na drugi strani. Razkritje cen (obrestnih mer), ki jih je stranka kot banka dosegla v gospodarskem (ne javnopravnem) razmerju z drugim subjektom pa vsem njenim konkurentom (preostalim bankam) in dejanskim ter potencialnim strankam razkriva tiste pozicije banke, ki določajo njene možne obrestne razpone in s tem cene (obrestne mere), ki jih je sposobna zasledovati v posamičnem poslu. Banke z razlogom javno ne objavljajo podatkov o obrestnih merah, ki so jih v posamičnem poslu dosegle s konkretnimi komitenti bodisi na aktivni bodisi na pasivni strani in tega na področje svojih dejavnosti ne počnejo niti drugi gospodarski subjekti. Da so zahtevani podatki stari približno leto dni pa njihove pomembnosti in dejstva, da predstavljajo poslovno skrivnost, ne odpravljajo. Sicer se res obrestne mere dnevno spreminjajo, a pri tem ne gre samo za raven obrestne mere na določen dan, temveč za obrestni razpon, oziroma obrestno politiko, ki ga banka zasleduje v svojih poslih. Banke zaradi legitimnih poslovnih interesov javno ne objavljajo niti podatkov o obrestnih merah, ki so jih v posamičnem poslu pred letom dni dosegle s konkretnim komitentom bodisi na aktivni bodisi na pasivni strani. Izpodbijana odločba je nepravilna in nezakonita, saj ugotovitev tožene stranke, po kateri zahtevane informacije ne predstavljajo izjeme po 2. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ temelji na zmotni uporabi navedene določbe ZDIJZ in posledično nepravilno ugotovljenem dejanskem stanju. V skladu s citirano določbo je organ upravičen zavrniti dostop do zahtevane informacije, če se ta nanaša na „podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe“. Citirana zakonska določba je jasna, nedvoumen je tudi njen namen. Za

uporabo citirane zakonske določbe je tako potrebno ugotoviti, ali je zahtevani podatek opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z ZGD-1, merilo za presojo pa je, ali je prosilec upravičen do zahtevanega podatka ali ne, in je kot tako popolnoma objektivno, neodvisno od (ne) vednosti posameznikov, saj se nanaša izključno na lastnost samega podatka. Namen navedene zakonske določbe je v varovanju poslovnih skrivnosti, to je varovanju podatkov, ki so v skladu z ZGD-1 opredeljeni za poslovno skrivnost. V izpodbijani odločbi je tožena stranka navedeno zakonsko določbo uporabila očitno nepravilno, saj je mimo jasnega in logičnega zakonskega besedila tožena stranka obstoj izjeme od prostega dostopa do informacij razlagala na način, ki je v nasprotju z določbo 2. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Razlaga tožene stranke je v nasprotju s citirano zakonsko določbo in v nasprotju s smislom oziroma namenom navedene zakonske določbe. Ob tako nepravilni uporabi zakona izpodbijana odločba dejansko ne vsebuje razlogov za odločitev, kar predstavlja kršitev pravil upravnega postopka, ki je po 2. točki 1. odstavka 27. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1, Uradni list RS, št. 105/06 in 62/2010) razlog za izpodbijanje upravnega akta. Po mnenju tožeče stranke je vse, kar bi morala tožena stranka ugotoviti za pravilno uporabo določbe 2. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ in presojo zakonitosti ravnanja dejstvo, ali je zahtevani podatek, ki se nanaša na tožečo stranko, opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe. Tožena stranka pa je določbo 2. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ razlagala tako, kot da bi bilo varovanje poslovne skrivnosti odvisno od tega, ali je organ razpolagal s sklepi oziroma pravilniki stranskih udeležencev, in tudi tožeče stranke, ki opredeljuje podatke za poslovno skrivnost, oziroma, kot da bi bil obstoj zakonske izjeme odvisen od načina seznanitve organa z dejstvom, da je določen podatek opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z ZGD-1, za kar tožena stranka nima nikakršnih zakonskih podlag za takšne razlage in na njih oprte odločitve. Iz izvajanj tožene stranke pa ni razbrati njene ugotovitve, da zahtevani podatki, ki se nanašajo na tožečo stranko ne bi bili opredeljeni kot poslovna skrivnost v skladu z ZGD-1. Takšna ugotovitev tožene stranke bi bila napačna, kar je po prepričanju tožeče stranke razlog za to, da je že iz navedb tožene stranke razbrati, da so zahtevani podatki, ki se nanašajo na tožečo stranko, opredeljeni kot poslovna skrivnost v skladu z ZGD-1, kot izhaja iz navedb tožeče stranke (v 5. odstavku na strani 8 izpodbijane odločbe), ki jih je povzela tožena stranka o obstoju predloženega akta (Pravilnika o varovanju poslovne skrivnosti, zaščiti in varstvu podatkov, dokumentov in opreme za delo s podatki), ki zahtevane podatke opredeljuje kot poslovno skrivnost tožeče stranke. Nič, kar tožena stranka navede v obrazložitvi izpodbijane odločbe, ne predstavlja obrazloženega zanikanja dejstva, da so zahtevani podatki, ki se nanašajo na tožečo stranko, opredeljeni za poslovno skrivnost v skladu z ZGD-1. Iz sicer napačnega in nepotrebnega polemiziranja tožene stranke v 3. odstavku obrazložitve izpodbijane odločbe na strani 11 o nevročitvi Pravilnika o varovanju poslovne skrivnosti organu pa je mogoče razbrati, da je tudi tožena stranka zahtevane podatke štela za poslovno skrivnost, ki je bila kot takšna ustrezno opredeljena s Pravilnikom. Takšna ugotovitev tožene stranke pa je že narekovala zavrnitev pritožbe, ne pa njeni ugoditvi. Glede podlage za zaključek, po katerem podatkov, ki so predmet zahteve, ni mogoče šteti za poslovno skrivnost stranskih udeležencev, po mnenju tožeče stranke tega iz obrazložitve ni razbrati, zaradi česar je v bistvenem delu obrazložitve neobstoječa, predhodne navedbe tožene stranke pa so s takšnim zaključkom celo v nasprotju, saj ni jasno, zakaj tožena stranka spregleda obravnavani Pravilnik tožeče stranke, čeprav za pravno pomembno vendarle šteje izključno vprašanje, ali je nek podatek opredeljen za poslovno skrivnost ali ne. Sodišču tožeča stranka predlaga, da izpodbijano odločbo odpravi in toženi stranki naloži povrnitev stroškov postopka.

Tožena stranka v odgovoru na tožbo sodišču predlaga, da tožbo zavrne v celoti kot neutemeljeno ter se sklicuje na razloge v izpodbijani odločbi. Ob tem dodaja, da je pri presoji, ali so bile zahtevane informacije varovane v skladu s 1. odstavkom 39. člena ZGD-1 izhajala tudi iz prakse Upravnega sodišča RS, ki je že večkrat zapisalo, da je primarna dolžnost varovanja poslovne skrivnosti na poslovnem subjektu, čigar poslovna skrivnost naj bi se varovala. V obravnavanem primeru pa organ z akti, ki določajo poslovno skrivnost bank ni razpolagal, prav tako ni njegova dolžnost, da v

primeru poslovnega sodelovanja od poslovnih subjektov zahteva, da tovrstne akte predložijo. Tožena stranka pa s svojo odločitvijo ni zatrjevala, da takšni akti pri bankah ne obstajajo, vendar že zgolj samo dejstvo obstoja akta za izkazovanje poslovne skrivnosti po 1. odstavku 39. člena ZGD-1 ni dovolj. Po mnenju tožene stranke je razlaga poslovne skrivnosti, kot jo razume tožeča stranka, v direktnem nasprotju z institutom poslovne skrivnosti kot ga ureja 1. odstavek 39. člena ZGD-1. Glede razkritja podatkov o že sklenjenih bančnih poslih pa tožena stranka vztraja na stališču, da dostop do zahtevanih informacij ne pomeni razkrivanja politike poslovanja bank, ki so narekovale odločitve o konkretni obrestni meri, saj je nemogoče iz takšnih podatkov predvideti, niti s stopnjo verjetnosti, kako bo banka poslovala v prihodnje. Na trgu se lahko vselej ugiba, špekulira, ne more pa se zgolj s samim podatkom o obrestni meri in višini sredstev, tudi čez daljše obdobje, ugotoviti, kateri so bili tisti dejavniki, ki so vplivali na odločitev banke, da je ponudila določeno obrestno mero. Ob tem tožena stranka izpostavlja dolžnost Republike Slovenije, ki je z javnimi sredstvi dolžna ravnati gospodarno na način, da razpoložljiva sredstva čim bolj oplemeniti, vsak pa, ki vstopa v poslovno razmerje z državo, bi se moral zavedati, da je njegova svoboda pri določitvi podatkov za poslovno skrivnost omejena prav zaradi zahteve po transparentnem delovanju države, zlasti pri podatkih, ki so povezani z razpolaganjem z javnimi sredstvi. V tem smislu ZDIJZ zagotavlja širši nadzor splošne javnosti, na podlagi katere se lahko vsak seznanj z informacijami javnega značaja.

Tožeča stranka v pripravljalni vlogi z dne 4. 1. 2011 prereka navedbe tožene stranke v njenem odgovoru na tožbo ter kot napačno označuje njeno razlago določbe 39. člena ZGD-1, ki opredeljuje poslovno skrivnost. V konkretnem primeru tožeča stranka ne očita prvostopnemu organu izdaje poslovne skrivnosti, pač pa prav nasprotno, saj sta tožeča stranka in prvostopni organ, kar zadeva varovanje poslovne skrivnosti tožeče stranke, na isti strani, zato seznanjenost organa z aktom, ki opredeljuje poslovno skrivnost, v tem primeru ni pravno pomembna, pač pa bi bila le v primeru, če bi šlo za spor med organom in tožečo stranko. Vendar pa v obravnavni sporni zadevi ne gre za spor med organom in tožečo stranko, saj organ, kljub temu, da ni bil obveščen, da so prejeti podatki poslovna skrivnost, te podatke pravilno šteje za poslovno skrivnost tožeče stranke in ostalih bank, saj je prav iz tega razloga zavrnil njihovo posredovanje prosilcu, zato njegova formalna neseznanjenost s tem dejstvom s strani tožeče stranke ni pomembna. ZGD-1 v 39. členu (1. stavek 1. odstavka) kot konstitutiven element poslovne skrivnosti predpisuje zgolj njeno določenost v pisnem sklepu družbe (natančneje: določenost podatkov, ki predstavljajo poslovno skrivnost, v pisnem sklepu družbe). Poslovna skrivnost zato ni opredeljena še na subjektivnem nivoju. Ali je podatek poslovna skrivnost ali ne pač ni odvisno od tega, ali je z dejstvom, da gre za poslovno skrivnost, določen subjekt seznanjen ali ne. Za takšno tolmačenje tožena stranka nima podlage v zakonu. Seznanjenost prejemnika podatkov, ki so opredeljeni kot poslovna skrivnost v pisnem sklepu družbe ni pomembna v primeru, kot je obravnavani, ko prejemnik podatkov le-te že sam od sebe šteje in obravnava (varuje) kot poslovno skrivnost. Obveščanje organa bi v tem primeru imelo samo deklaratorni pomen, saj je bilo njegovo ravnanje – zavrnitev posredovanja podatkov prosilcu povsem v skladu z naravo podatkov, ki jih je prejel in ne bi bilo nič drugačno, če bi bil takrat, ko so mu bili podatki posredovani še posebej obveščen o tem, da posredovani podatki predstavljajo poslovno skrivnost. V zvezi s sklicevanjem tožene stranke na sodno prakso Upravnega sodišča RS tožeča stranka poudarja, da pri tem ni navedenih konkretnih odločb, ki bi te navedbe potrjevale in iz katerih bi bilo mogoče razbrati kontekst, v katerem naj bi bila takšna aktivnost zapovedana. Pri tem izpostavlja, da v primeru, ko prejemnik podatkov le-te že sam od sebe šteje in obravnava kot poslovno skrivnost, posebno obveščanje po mnenju tožeče stranke ni potrebno. Ocenjuje, da je bilo ravnanje organa (prve stopnje) povsem v skladu z določbo 2. odstavka 40. člena ZGD-1, po kateri morajo podatke, ki so poslovna skrivnost družbe, varovati tudi osebe zunaj družbe, če so vedele ali če bi glede na naravo podatka morale vedeti, da je podatek poslovna skrivnost. Organ je nedvomno vedel, da so podatki poslovna skrivnost tožeče stranke in ostalih bank, kar dokazuje njegova zavrnitev zahteve prosilca iz razloga po 2. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Glede na navedeno

tožeča stranka nasprotuje ravnanju tožene stranke, ki zahteva posredovanje zahtevanih podatkov prosilcu celo po tem, ko je bila v pritožbenem postopku obveščena, da so zadevni podatki res poslovna skrivnost in je bilo torej postopanje organa povsem pravilno. Zato tožeča stranka takšno ravnanje tožene stranke ocenjuje kot kršitev določb 39. in 40. člena ZGD-1 o varstvu poslovne skrivnosti, njeno stališče pa kot povsem nesprejemljivo ob upoštevanju 2. odstavka 40. člena ZGD-1, katerega namen je v čim večji meri zagotoviti varovanje poslovne skrivnosti. Zato je po mnenju tožeče stranke še toliko bolj nerazumljivo stališče tožene stranke, da organu, ki je zahtevane podatke utemeljeno obravnaval kot poslovno skrivnost, nalaga njihovo razkritje prosilcu. Tožeča stranka sodišču predlaga, da tožbenemu zahtevku ugoti.

K točki 1:

Tožba je utemeljena.

V obravnavanem primeru med strankama ni sporno dejansko stanje, kot izhaja iz podatkov v izpodbijani odločbi in listinah predloženega upravnega spisa, pač pa je sporno pravno vprašanje glede uporabe izjeme iz 2. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ v konkretnem primeru. Po tej določbi organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe. Zakon o gospodarskih družbah (ZGD-1) opredeljuje pojem poslovne skrivnosti z določbo 1. odstavka 39. člena, po katerem se za poslovno skrivnost štejejo podatki, za katere tako določi družba s pisnim sklepom. S tem sklepom morajo biti seznanjeni družbeniki, delavci, člani organov družbe in druge osebe, ki morajo varovati poslovno skrivnost. Po določbi 2. odstavka 39. člena ZGD-1 pa se, ne glede na to, ali so določeni s sklepi iz 1. odstavka 39. člena ZGD-1, štejejo za poslovno skrivnost tudi podatki, za katere je očitno, da bi nastala občutna škoda, če bi zanje izvedela nepooblaščen oseba. Družbeniki, delavci, člani organov družbe in druge osebe so odgovorni za izdajo poslovne skrivnosti, če so vedeli ali bi morali vedeti za tako naravo podatkov. Iz citiranih določil 1. in 2. odstavka 39. člena ZGD-1 tako izhaja, da se za poslovno skrivnost ne štejejo zgolj s formalnim splošnim aktom posebej opredeljeni podatki (v smislu 1. odstavka 39. člena ZGD-1), temveč tudi drugi podatki, ki kot taki niso posebej oziroma vnaprej opredeljeni kot taki, pač pa so glede na (svojo) naravo takšni podatki. Varstvu poslovne skrivnosti je zakonodajalec posebno pozornost namenil z določili 40. člena ZGD-1, na katerega utemeljeno opozarja tožeča stranka, saj morajo v skladu z določbo 2. odstavka 40. člena ZGD-1 podatke, ki so poslovne skrivnosti družbe varovati tudi osebe zunaj družbe, če so vedeli ali če bi glede na naravo podatka morali vedeti, da je podatek poslovna skrivnost. Tej zahtevi zakonodajalca, ki je povsem jasna že zgolj z uporabo jezikovne metode razlaga pravne norme pa po presoji sodišča ni skladna koncepcija subjektivnega kriterija varovanja poslovne skrivnosti iz 1. odstavka 39. člena ZGD-1, kot ga je v izpodbijani odločbi postavila tožena stranka in ga v tožbi utemeljeno graja tožeča stranka, saj je tožena stranka pri tem očitno pomotoma prezrla določilo 2. odstavka 40. člena ZGD-1.

Po določbi 2. odstavka 6. člena ZDIJZ se ne glede na določbe prejšnjega, to je citiranega 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, dostop do zahtevane informacije dovoli, če je javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevane informacije v taksativno naštetih primerih, opredeljenih v določilih 1. do 5. alineje 2. odstavka 6. člena ZDIJZ. Vendar tožena stranka v razlogih svoje odločitve ne navaja, da bi za tak primer šlo tudi v obravnavani sporni zadevi. Prav tako pa tožena stranka ne zatrjuje, da gre v obravnavani zadevi za primer iz 3. odstavka 6. člena ZDIJZ, ki pomeni izjemo od izjeme in po katerem se ne glede na določbo 1. odstavka dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca (1. alineja 3. odstavka 6. člena ZDIJZ) ali če gre za podatke glede emisij v okolje,

odpadkov, nevarnih snovi v obratu ali podatke iz varnostnega poročila in druge podatke, za katere tako določa zakon, ki ureja varstvo okolja (2. alineja 3. odstavka 6. člena ZDIJZ). V obravnavani zadevi je torej med strankama sporno pravno vprašanje, ali so pravilno opredeljeni podatki, ki jih je v svoji zahtevi uveljavljal prosilec, kot podatki iz 2. alineje 1. odstavka 6. člena ZDIJZ (kot jih je opredelil v prvostopni odločbi organ, Ministrstvo za finance, na katerega je prosilec naslovil zahtevo za dostop do informacij javnega značaja), ali pa v konkretnem primeru ne gre za podatke, ki bi predstavljali izjemo od prostega dostopa do informacij javnega značaja v smislu 2. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, kar v izpodbijani odločbi navaja tožena stranka kot razlog svoje odločitve, da ugoditi pritožbi in odpravi prvostopno odločbo ter prosilcu dovoli dostop do zahtevanih podatkov iz razloga, ker naj bi v konkretnem primeru ne bila kumulativno podana tako subjektivni kot objektivni element obstoja poslovne skrivnosti iz 1. in 2. odstavka 39. člena ZGD-1 v povezavi z 2. točko 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Sodišče se sicer strinja s toženo stranko, da sklicevanje bank, vključno s tožečo stranko, na varovanje zaupnih podatkov strank ni mogoče povsem izenačiti s poslovno skrivnostjo, s katero se varuje konkurenčna prednost bank, saj gre že pomensko za dve različni dejanski situaciji (ki pa se deloma lahko tudi prekrivata). Vendar pa se ne glede na to ne more sodišče strinjati s toženo stranko glede argumenta, da ne bi razkritje predhodno doseženih obrestnih mer poslabšalo tržnega položaja banke po izteku trenutka, v katerem je bil posel že sklenjen, kar je v konkretnem primeru tožena stranka izrecno opredelila kot predmet svoje presoje, saj samo po sebi to (še) ne izhaja iz gole trditve tožene stranke, ki pri tem niti ne navede nobenega razloga za tak zaključek, kar onemogoča njegov preizkus. Prav tako je ostala povsem neobrazložena navedba tožene stranke v izpodbijani odločbi, da bi dostop do zahtevanih informacij ne pomenil razkrivanja politike poslovanja banke, ki je narekovala odločitev o konkretni višini obrestne mere, čeprav ob tem sicer sama tožena stranka ugotavlja, da je okoliščino, kakšna je „vrednost oziroma cena denarja“, ki se odraža v obrestni meri, v določenem trenutku na trgu za posamezno banko poslovna in strokovna odločitev banke. Vendar tožena stranka pri tem logično obrazloženo ne poveže te svoje ugotovitve s predhodno trditvijo, da bi razkritje zahtevanih informacij ne pomenilo razkrivanja politike poslovanja bank, kateremu je po naravi stvari oziroma njihove poslovne dejavnosti imanentno prav določanje cene plasiranega denarja, ki se (tako v določenem trenutku, kot tudi v daljšem časovnem obdobju) odraža prav v doseženi obrestni meri.

Glede na navedeno se sodišče strinja s tožečo stranko, da v konkretnem primeru ni pravno relevantno formalno izkazana seznanjenost organa prve stopnje z aktom tožene stranke, ki opredeljuje poslovno skrivnost iz 1. in 2. odstavka 39. člena ZGD-1 v povezavi s 1., 2. in 3. odstavkom 40. člena ZGD-1, saj prvostopni organ prav na obstoj poslovne skrivnosti v smislu 2. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ navezuje svojo odločitev v obravnavani sporni zadevi, v kateri je s prvostopno odločbo št. 090-4/2010/5 z dne 12. 4. 2010 zavrnil prosilčevo vlogo za dostop do zahtevanih informacij, medtem ko je tožena stranka kot drugostopni organ ugodila prosilčevi pritožbi zoper navedeno prvostopno zavrnilno odločbo, ker je presodila, da je organ na prvi stopnji napačno uporabil materialno pravo, pri svoji odločitvi pa se je oprla na 1. odstavek 252. člena ZUP. Na podlagi 2. odstavka 15. člena ZDIJZ v povezavi s 1. odstavkom 254. člena ZUP pa se določbe ZUP, ki se nanašajo na upravno odločbo, smiselno uporabljajo tudi za odločbo o pritožbi. Navedeno pomeni, da mora tudi odločitev drugostopnega organa (v konkretnem primeru tožene stranke) o pritožbi zadostiti vsem standardom, ki so se v zvezi z obrazložitvijo upravnega akta izoblikovali v upravno sodni praksi na podlagi določil 1. odstavka 214. člena ZUP. Po tej določbi obrazložitev, med drugim obsega ugotovljeno dejansko stanje in dokaze, na katere je le to oprto (2. točka 1. odstavka 214. člena ZUP), kot tudi razloge, odločilne za presojo posameznih dokazov (3. točka) in razloge, ki glede na ugotovljeno dejansko stanje narekujejo takšno odločbo (5. točka). Vendar v izpodbijani odločbi takšnih vsebin obrazložitev tožene stranke ne vsebuje, kar predstavlja bistveno kršitev pravil upravnega postopka iz 7. točke 2. odstavka 237. člena ZUP in se iz teh razlogov izpodbijane odločbe ne da preizkusiti. Takšna obrazložitev izpodbijane odločbe, kot je predhodno povzeta, namreč nasprotuje njenemu izreku oziroma odločitvi tožene stranke, da pritožbi ugoditi in

odpravi na podlagi 2. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ izdano zavrnjeno odločbo organa na prvi stopnji (utemeljeno na določilu 2. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, to je zaradi izjeme, ki se nanaša na podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z ZGD-1, kar pomeni, da je prvostopni organ zahtevane informacije varoval v skladu s 1. in 2. odstavkom 39. člena ZGD-1 v povezavi z 2. odstavkom 40. člena ZGD-1).

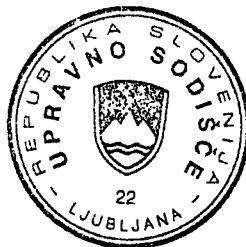
Ker je sodišče ugotovilo, da v postopku za izdajo izpodbijane odločbe tožene stranke niso bila upoštevana pravila postopka in posledično tudi materialno pravo (2. točka 1. odstavka 6. člena ZDIJZ v povezavi s 1., 2. in 3. odstavkom 40. člena ZGD-1) ni bilo pravilno uporabljeno, je tožbi ugodilo na podlagi 3. in 4. točke 1. odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1, Uradni list RS, št. 105/06 in 62/2010) in se zaradi tega do ostalih tožbenih navedb ni posebej opredeljevalo. Upoštevati pa jih bo morala tožena stranka, ko bo ponovno odločala o ponovljenem postopku, v katerem bo morala nakazane pomanjkljivosti ustrezno odpraviti in bo morala v primeru, če bo ugotovitveni postopek dopolnjevala pred sprejemom svoje ponovne odločitve v obravnavani zadevi dati strankam tudi možnost, da zavarujejo svoje pravice in pravne koristi oziroma, da se o njenih ugotovitvah tudi izrečejo ter te navedbe strank v svoji obrazložitvi vsebinsko tudi upoštevati oziroma se do njih opredelijo.

K točki 2:

Sodišče je ugodilo stroškovnemu zahtevku tožeče stranke na podlagi 3. odstavka 25. člena ZUS-1, po katerem v primeru kot je obravnavani, če sodišče tožbi ugodi in izpodbijani upravni akt odpravi, tožniku glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve v upravnem sporu prisodi pavšalni znesek povračila stroškov skladno s Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (Uradni list RS, št. 24/07), po katerem se tožniku, če je bila zadeva rešena na seji in tožnik v postopku ni imel pooblaščenca, ki je odvetnik, priznajo stroški v višini 80,00 EUR (1. odstavek 3. člena).

PRAVNI POUK: Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (1. odstavek 73. člena ZUS-1).

V Ljubljani, dne 20. 4. 2011

Predsednica senata:
Liljana Polanec, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: